

1r Premi Categoria Jove: “Malparit”
Anna Mosseguí Saladié (Pseudònim: Anna Mos)

Falten cinc minuts per les sis de la tarda quan el Mel decideix que beure d'una canyeta és tasca impossible. Veig, quasi a càmera lenta, com el líquid marronós es propaga per la camiseta. Blanca. Blanca havia de ser. Bé, a aquestes hores de la tarda ja ha agafat aquell to beix brut de la sorra del pati que ha aixecat a cada corredissa. El Mel abaixa la vista cap a la samarreta, en part per conèixer l'extensió de la malaptesa, en part per evitar-me la mirada. Com quan, anys abans, jugàvem a cuc amagar i es tapava els ulls perquè no el trobés. “Si no veig la mama, la mama no em veu a mi”. En veure la taca, decideix que la millor solució és espolsar-la amb la mà. Com si la frega constant d'una mà ronyosa contra la tela de cotó, provoqués un efecte químic propi del detergent. En descobrir que la seva pensada no dona bons resultats, no troba altra solució que confessar el crim. Alça la vista i em trobo amb aquells ulls verds que m'havien aturat la respiració per un instant el dia que el vam portar a casa per primera vegada. Ara em miren amb ànims de sorpresa.

Com si fos una turista necessitada de direccions, té la consideració d'indicar-me amb el dit, on hi ha el problema. És una mirada segura. No de les seves capacitats per gestionar l'error, sinó de la meva vocació per solucionar-lo.

—Mama. Mama, mira.

Reitera, com si no ho hagués vist la primera vegada i recordo el dia que vam decidir tenir-lo. No vaig saber preveure que, des d'aquell moment, em convertiria en la guia d'algú. La que pren les decisions, la que resol els problemes i et treu les castanyes del foc. I amb el Mel n'hi havia moltes per treure.

—Ho has sentit? —vaig dir-li a la Mireia el dia que sortíem de l'ecografia— Tindrem un nen.

—No Joana. Tindrem un bebè. Ja ho decidirà elli què vol ser.

Però ens havia tocat un nen. Amb totes les connotacions que conté la paraula. I encara pitjor, en un futur serà un home. No t'ho diuen quan estàs esperant un bebè, que acabarà sent un home. Estem embarassades, diem. Tindrem un bebè. Però en un futur, es convertirà en allò que, en la meua vida, he intentat evitar.

Els esforços per proporcionar-li una educació neutral han sigut envà. Ara ja queden lluny les nits en què, abans d'anar a dormir li llegíem les sàvies paraules de la Chimamanda Ngozi. Les insistències de la Mireia sobre la importància dels pronoms. La problemàtica dels meus pares per entendre per què el seu nét tenia nom d'endolcidor de te. Poc van servir les xerrades sobre consentiment, identitats sexuals i gènere quan, un matí, el Mel ens va reunir a les dues a la seva habitació per donar-nos la gran notícia.

—Mama. Mare —va dir amb posat solemne—. He decidit que els meus pronoms són ell/ells.

El disgust va ser palpable a l'ambient.

—No crec que t'hàgim educat així— vaig expulsar sense pensar-ho.

La Mireia va tenir una reacció més lenta. Quan per fi es va refer, es va aixecar de la butaca violeta que havíem comprat al mercadillu —“Perquè és un color neutre” vam pensar quan la vam posar

a l'habitació— i es va dirigir a la prestatgeria. En tornar, es va asseure i va obrir el llibre per una pàgina assenyalada, subratllada, estudiada, i va prosseguir a llegir un fragment de la Teoria King Kong. Com a últim recurs, per convèncer el nen de què havia pres la decisió incorrecta.

Abans que pogués acabar el fragment, el Mel la va interrompre amb falsa decisió. Podia veure la tremolor dels seus ditets quan pronunciava les següents paraules.

—I demà, m'apuntareu a futbol.

Virgine Despentès va rebotar contra la moqueta. Ara la tremolor havia passat als dits de la Mireia, que em mirava incrèdula. Aquella nit la discussió s'elevaria fins a cims mai abans explorats, però en aquell moment, vaig intentar guardar l'agitació i conservar la calma.

—D'acord Mel, si és el que realment vols, t'hi apuntarem— vaig contestar davant la mirada escèptica de la Mireia.

—Ha de ser a l'equip de l'escola—va continuar el Mel—. És on juga la meva nòvia.

Daga rere daga. És que no li havíem donat una infantesa com calia? És que havíem fet alguna cosa malament? En quin moment havíem distret la vista i havia passat tot això? A les classes *premamà* no t'ensenyaven com reaccionar davant aquesta situació. Sabíem que hi havia la possibilitat, però mai ens vam imaginar que seríem nosaltres a qui els tocaria. Mai. Bé, no estic sent del tot sincera. Hi va haver algunes ocasions —i això no ho he explicat mai a la Mireia— en què vaig intuir el que ens vindria. Els dies en què anàvem a la botiga de joguines i passava completament de llarg la secció de *Barbies* per anar directe al passadís dels *Hot Wheels*. La lleugera incomoditat el dia que li posàvem unes faldilles. Algunes mirades furtives i desitjoses cap a algunes nenes de la classe. Suposo que el meu subconscient va decidir obviar tot això. Va guanyar la ceguesa, davant de la por que el meu fill es convertís en... En el que miro avui, quan falten dos minuts per les sis de la tarda i he de solucionar una taca de *Cacaolat* sobre una samarreta beix-grisosa. A punt de deixar-lo al seu primer dia d'entrenament de futbol.

—Corre, mama, que els altres ja estan entrant!— crida el Mel amb ànsies.

Surto del meu record per fer-li una última ullada. I que maco que és... Cabell llarg, ros, pell torrada per les corredisses al Sol, ulls verds com la Mireia i somriure d'innocència pròpia d'un infant. Trec un Kleenex de la bossa, l'humitejo amb saliva de mama —el detergent més potent— i començo a fregar la taca com si m'hi anés la vida. I amb les fregues, em deixo anar de totes les idees preconcebudes que tenia del meu fill, em deixo anar dels prejudicis, de les connotacions de l'home cis heterobàsic. Reconstrueixo el concepte amb totes les bones qualitats que té aquest angelet de cabells rossos i ulls de la Mireia. Vés a futbol si així ho desitges, fill. Perquè et diré fill a partir d'aquest moment, si així ho desitges. I couré galetes tota la tarda quan portis la nòvia a casa i li obriré les portes com ho haguessin hagut de fer els meus pares quan hi vaig portar la Mireia per primera vegada. Amb quatre estrebades més, em desfaiig parcialment de la taca marronosa i, com si tot s'alineés, sonen les sis de la tarda al meu rellotge. Faig un últim petó al Mel, al meu Mel, tot ell perfecte tal com decideix ser. Li desitjo sort durant el seu primer dia de futbol. Ell em retorna una curta abraçada i correa trobar-se amb els seus amics. Però a mig camí, s'atura, em mira i solemnement, em crida:

—Mama! A partir d'ara em dic Joel!

Malparit.